

nepořádný. Jednou, když zkoušela své děti z dějepisů a probírala se prvobytně pospolná společnost, dověděla se od nich, že si v té dávné době muži značkovali území, která jim náležela, tím, že si všude kladli nějaké předměty. Dávali tím najevo: „tady je to ještě moje, tady mi to patří!“ Moje kolegyně měla velký nadhled a smysl pro humor a říkala nám, že když si to pak propojila s chováním svého manžela, že má vlastně doma toho pravého chlapa z pravěku, který si své území značuje. Pak už se nad to mohla povznést a mít ho ráda. Smysl pro humor a nadhled, i to je RADOST!

Teď nedávno v adventním čase, kdy jsem hledala nějaké své adventní snažení, napadlo mě, že si i já můžu takhle „značkovat“. Že si označuji nálepkou „děkuji“ lidi, místa, zážitky a tím si je jaksi zařadím mezi to, co mi patří. Ráno ještě za tmy vyrazím na kole koupit chleba, rohlíky. Nejdřív „značkuji“ své kolo, které mi umožní ty ranní rychlé přesuny a perfektně mi slouží, pak projíždím okolo školy a značuju školní kuchyni v suterénu, okna tam svítí už od 5:30 a moje spřátelené kuchařky, kde

jsem občas brigádničila, už jsou v plné práci. „Děkuji za ně, Pane, i za to, že jsem s nimi směla pracovat.“ Pak „značuju“ náš obchod a čerstvé rohlíky v něm, pak značuju domy, kolem kterých jedu a znám jejich obyvatele, ty žijící i ty, kdo už umřeli, a tak na ně vzpomenu a zase „značuju“ ... A mám RADOST! Tady to jsou moje místa, tady to mám ráda, jsem bohatá vším tím, co už mám označované a vděčná za to, co všechno na světě mi patří.

Pane, Ty, který už dávno, už od věčnosti, máš označované nás i všechno to naše, děkuji, že ti patříme. My i ti, kdo jsou naši. I ti, kdo jsou jejich a ještě i těch jejich a dalších. Protože my přece všichni patříme naší Královně a Ona patří Tobě! A to je RADOST!

Všem vám, milá schönstattská rodino, přeji nový rok plný RADOSTI!

Za svaz rodin

Alena Lavičková

P.S. pozor, i vás jsem si už označovala ☺!

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku V úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO
ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ
SPIRITUALITY

Milá schönstattská rodino,

stojíme na prahu nového roku a vyhlížíme s nadějí, že Pán vyslyší naše modlitby. Že válka na Ukrajině konečně skončí, že bude dost plynu i elektřiny a všechny obavy z budoucna se rozplynou. Že se zastaví zdražování a inflace, že nám všem přidají na platech či důchodech, že si zas budeme žít, jako před pandemií či válkou.

Sníme o tom, ale byli jsme tehdy vděční za to všechno jisté, co bylo samozřejmostí?

A co je vlastně důležité? Vnímám v této chvíli jako důležitou RADOST. Kdy má člověk radost ze života?

Radost může mít vězeň v nejtemnějším žaláři a možná ji nemusí mít král v královském zámku.

Jenže kde ji vzít? Jak si ji udržet? Píše o ní svatý Pavel jako o jednom z plodů Ducha svatého vedle lásky a trpělivosti, dobroty, ... Tak tedy

musíme zajít za Duchem svatým. Ale kdy a kde ji prodává? A co stojí? Tak jsme obvykle zvyklí se ptát. Kde tedy začíná RADOST?

První je znamení kříže: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“ Tak začínám se svými dětmi každou hodinu náboženství a říkám jim: „To je ta největší modlitba. My tady nejsme jen tak sami za sebe. Slavná sportovkyně, několikanásobná mistryně světa, olympijská vítězka v rychlobruslení Martina Sáblíková nejde závodit za sebe, ale za naši Českou republiku. A když vyhraje, raduje se ona, ale jásáme a radujeme se i my doma u televize, že právě ona - naše - je nejlepší. A když je tam ona jménem nás z naší země, my jsme teď tady tím znamením kříže jménem Boha Otce i Pána Ježíše i Ducha svatého. Když uděláme kříž a uvědomíme si, co to vlastně říkáme, jak jsme naráz na té největší olympiádě světa v Boží náruči a Pán vyhraje na sto procent. Jsme tady

ted' na tomto místě v této chvíli ve jménu Božím! A to je RADOST.

Když přehlédnu zpátky uplynulý rok, vnímám jako silný okamžik začátek války a následný příliv ukrajinských uprchlíků. I my jsme se o jednu skupinku starali u nás na prázdné faře, bylo tam celkem devět žen s dětmi. Bylo nutno naši prázdnou faru zařídit a sehnat pro ty Ukrajinky postele, peřiny, ledničku, pračku, kastrol, nádobí ... jako zázrakem se toho chopily mladé rodiny ze vsi, maminky, zdatné organizátorky, rychle zveřejnily na sociálních sítích všechny potřeby a lidé vozili na faru věci, proběhla vlna obrovské solidarity, kde by ji nikdo nečekal. Stmelila spoustu ochotných lidí, kteří se předtím neznali, nastartovala se nová přátelství. Ochota, obětavost, nezištná služba. A to je RADOST.

Potom v březnu vyhlásil papež František zasvěcení Ruska a Ukrajiny Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Taky u nás v pátek 25.března 2022 náš pan farář vyhlásil adoraci s tímto úmyslem. Přišlo nás tam jen hrstka. Dívám se z kúru dolů a říkám si, může Bůh vyslyšet naše

modlitby? V lavici sedí pan J., ještě si pamatuji na jeho svatbu. Tak milou krásnou nevěstu si vedl k oltáři. Narodil se jim syn a manželka za tři roky poté zemřela na rakovinu. Zůstal s chlapcem sám. Později se znova oženil, ale už další děti neměli, jeho druhá manželka už snad dvacet let na vozíčku po mozkové mrtvici. Před ním sedí paní M., mladá ovdověla, její syn prohrál postupně v automatech všechno, snažila se mu pomoci z dluhů, brigádničila při důchodu, kde mohla, nakonec museli prodat dům a odejít do bytu v blízkém městě. Ona sem dojíždí do kostela, je tu doma a má tu přátele. A potom paní H., osamělá, přátelila se s jinou starší ženou, jezdily společně do divadla, chodily na procházky, ale ta jí náhle loni umřela. A mohla bych pokračovat. Napadá mě jeden citát z těch lístečků od Otce Kentenicha. Máme je doma v angličtině, nevím, kde se tu vzaly, občas si některý přečtu. Je na něm: „If something collapses or a plan falls apart, do not break down, just keep moving forward“. Volně přeloženo: „Když se ti všechno zboří a tvé plány padnou, neklesej na mysli, navzdory

všemu pokračuj v cestě!“ Najednou se mi zdá ta naše skupina farníků na adoraci tolik zkoušená, že když jsem si představila Pána jako Krále a my tu před ním klečíme, každý s tím svým křížem, jsem dojatá. Můžeme věřit, že nás Pán slyší? Mám jistotu: slyší a bere naše modlitby za své. Ježíš touží vítězit s tím nejslabším týmem! A to je RADOST!

Je krátce po Vánocích, ještě dnes doznívá v srdci radost z Jeho narození. A my? Co my v této chvíli, obdarovaní Boží dobrotou, co my Pánu dáme?

Vzpomínám si na jeden příběh o svatém Jeronýmovi. Svatý Jeroným překládal celý život Bibli, jemu vděčíme za ten překlad, kterému říkáme Vulgáta. Byl to jistě velký svatý a učenec, věrný a pracovitý. V příběhu stojí, že se mu jednou v noci zjevil Pán Ježíš a ptal se: „Jeronýme, chtěl bych od tebe dostat nějaký dárek, čím mě obdaruješ?“ Jeroným říká: „Pane Ježíši, to je snadné, daruji ti celý překlad Bible, své celoživotní dílo, které pro tebe s láskou každý den dělám.“ Pan Ježíš mu na to říká: „To je krásné, Jeronýme, ale to, že ses

naučil řečem a ten čas a všechny okolnosti k tomu, abys toto mohl dělat, jsem ti dal já. Já ale chci něco, co je jenom tvoje.“ Jeroným přemýšlí: „Pane, tak ti dávám svůj život, nalož s ním, jak chceš, přijímám jakékoliv utrpení, jakýkoliv způsob smrti, třeba hned zítra pro tebe, pane Ježíši, chci zemřít.“ Pán na to: „Ale i život jsem ti daroval já, ten taky není tvůj.“ „Pane, pak nevím, co bych ti mohl darovat, vždyť všechno, opravdu, všechno je tvoje,“ odpovídá Jeroným bezmocně. „Jeronýme, daruj mi své hříchy!“

I kdybychom byli na dně a docela maličcí, bezcenní, a neměli Pánu co nabídnout, On o nás ví. Nechce dary, chce jen naše hříchy. A to je RADOST!

A ještě jeden nápad mám, jak si udržovat radost jako oheň v kamnech. Přikládat se musí tvrdým dřevem ze stromu vděčnosti.

Jedna kolegyně v práci vyprávěla, jak její manžel všude za sebou zanechává ležet věci. Tu ponožka v předsíni, propiska v koupelně, kdekoli stále po něm sbírá cokoliv a všechno. Moc ji trápí, že on o tom ani neví, že je nesoustředěný, prostě